

Sygnatura akt VIII C 758/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko T. W. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 758/17

UZASADNIENIE

W dniu 4 października 2016 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu T. W. (1) powództwo o zapłatę kwoty 2.331,71 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 791,04 zł od dnia 2 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 281,15 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego ze (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowy pożyczki. Skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne, zaś podjęte przez powoda działania zmierzające do ugodowego rozwiązania sporu, nie przyniosły rezultatu. Powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność została przelana przez (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytowo-akcyjną, z kolei umową o przelew wierzytelności z dnia 7 stycznia 2016 roku prawa do wierzytelności wobec pozwanego przejął powód.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3)

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

(postanowienie k. 4)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości.

Na rozprawie w dniu 20 września 2017 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, zawiadomienie o terminie rozprawy

doręczono prawidłowo, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół z dnia 20.09.2017r. k. 25)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 maja 2014 roku pozwany T. W. (2) zawarł ze (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (KRS (...)) umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy, której pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 1.545,05 zł. Kwotę pożyczki wraz z odsetkami oraz dodatkowymi opłatami, w tym opłatą za ubezpieczenie, opłatą przygotowawczą i opłatą za obsługę pożyczki w domu w łącznej wysokości 2.649,92 zł pozwany zobowiązał się spłacić w 52 tygodniowych ratach po 50,96 zł każda.

(umowa pożyczki k. 14-15v, okoliczności bezsporne)

W dniu 7 stycznia 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w G. (KRS (...)) zawarła z powodem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 11-12, okoliczności bezsporne)

W dniu 21 stycznia 2016 roku powód sporządził pismo zawierające zawiadomienie dłużnika o dokonanym przelewie wierzytelności, a także wezwanie do zapłaty. Przedmiotowe pisma, w wersji załączonej do akt, nie zawierają żadnego podpisu ani nie są poświadczonych za zgodność z oryginałem. Do akt nie załączono również żadnego dowodu ich nadania adresatowi, czy też zwrotnego potwierdzenia odbioru przesyłki.

(wezwanie do zapłaty k. 16, zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności k. 17, okoliczności bezsporne)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie wobec niewykazania legitymacji czynnej powoda.

Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego T. W. (1) wynikająca z zawartej przez pozwanego ze (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (KRS (...)) w dniu 5 maja 2014 roku umowy pożyczki o numerze (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w G., nie złożył bowiem umowy cesji wierzytelności zawartej - według twierdzeń powoda - między pierwotnym wierzycielem - (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (KRS (...)) a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo-akcyjną z siedzibą w G. (KRS (...)). Powód załączył w poczet materiału dowodowego wyłącznie umowę sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 7 stycznia 2016 roku z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo-akcyjną z siedzibą w G., nie wykazując jednak w żaden sposób, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z którą to spółką pozwany zawarł umowę pożyczki. Z treści § 1 komentowanej umowy sprzedaży wierzytelności wpisano wyłącznie, że (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowo-akcyjnej z siedzibą w G. przysługiwały wierzytelności pieniężne wobec dłużników, które zostały nabyte w drodze umowy cesji stanowiącej załącznik nr 4 oraz załącznik nr 5 do niniejszej umowy – od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., będącej wierzycielem z tytułu zawartej przez tę spółkę z dłużnikami umów pożyczek. Wskazane § 1 powyższej

umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 7 stycznia 2016 roku załączniki nr 4 i nr 5 - nie zostały jednak złożone do akt jako dowody w sprawie. Podkreślić należy, że samo przedmiotowe oświadczenie w żaden sposób nie może dowodzić i nie dowodzi skutecznego nabycia wierzytelności przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytowo-akcyjną z siedzibą w G. od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wierzytelności. To stanowi wyłącznie oświadczenie zawarte w dokumencie prywatnym, jakim jest przedmiotowa umowa, złożone przez osobę, która podpisała umowę i bez poparcia go dodatkowym, źródłowym materiałem dowodowym nie wykazuje przejścia wierzytelności, o której mowa. Tylko w takim zakresie nie budzi wątpliwości Sądu orzekającego w sprawie. Nie mniej jeszcze raz podkreślić należy, że oświadczenie takie nie zastępuje dowodu przelewu wierzytelności.

Jednocześnie powód złożył wyciąg z bliżej nieokreślonego załącznika do umowy przelewu z dnia 7 stycznia 2016 r., który to jednak dokument nie stanowi dowodu na zawarcie umowy cesji, o której mowa w § 1 tejże umowy. Dokument ten, sporządzony w formie wydruku komputerowego, bez wskazania kto jest jego autorem i bez żadnego podpisu, a nawet bez wskazania bliższych danych umowy, której dotyczy, nie może być nawet postrzegany jako tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., i tak ograniczałaby się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie zawarte w jego treści. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budziłby wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, w szczególności umową cesji zawartą pomiędzy powodem a pożyczkodawcą, czy pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowo-akcyjną w G., jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Przy czym, co jeszcze raz należy podkreślić, wobec braku bliższych danych, co do osób sporządzających przedmiotowy załącznik (nawet bez wskazania jego numeru i umowy, której dotyczy) i braku jakichkolwiek podpisów pod nim, trudno jest nawet przyjąć, że w istocie ten stanowi dokument prywatny.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu

art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy,

że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie

lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.